

28.1.54, יום ה'

יום של בקורים.

לאחרים באו אבינועם ודקל עם בני לווייה. מוציאים קובץ ליום הזכרון
ואבינועם מבקש רשימה. דקל מבקש השתתפותי בטקס במר כתיבת ספר חורח על
שם הנופלים. לדקל עניתי בשלילה. לאבינועם לא סרפתי אך לא התחייבתי.

אח"צ בא גוברין, ובעודו שה - באה הגברת סקולמן ובעלה ובני לויח
אמריקנים וישראל. ובטרם נסעה - באו הלמידי מחלקה ה' של ב"ס על שם
ביאליק, כמאה וחמשים נערים ונערות. ומיד אחריהם - חבורה מדרום אמריקא
(מהארצות הלטיניות) שבאו לשני חדשים לארץ.

30.1.54

רק כשעובדים יום יום מרגישים עונג שבת.

מכיוון שנחתי היה לי זמן לכתוב מאמר ליום ו' הבא - "זיקה לנצח
ישראל".

למנוח ערב באו באופן בלתי צפוי שני אורחים: מאלברטו, קנדה .
ראש העיר - וויינר, ועסקן ציוני בשם כהן. לוויינר יש אחוזת בקר עם שלושה

אלפים גאן, הוא בדק חצאן שלנו, הסתכל במטח (שניחם הגיעו לארץ אמבול, וישחו מה עוד שני ימים), והביע לפני התפעלותו ממה שראה בארץ. מדוע לא תשאר פה? בקנדה אוכל לעשות יותר בטביל הארץ".

31.1.54, יום א'

בצהריים בא אצלי קריניצא. ראה ביום ה' מפעל העץ ומלא התפעלות. בא חנה לסען אבוא ביום העצמאות לרמת-גן: העירייה רוצה להעניק לי אזרחות כבוד. לא רצה לעשות זאת כשהייתי ראש ממשלה, עכשיו שאני איש העם רוצה לציין יצירת הצבא, שנעשה על ידי כשישכתי ברמת-גן. אמרתי לו שאני מתנגד עקרונית לכיבודים אלה, אבל איני מפריע לאחרים להשתתף בהם, אני לא אשתתף בכך, וגם אאסור לקרוא דברים מפעלים, ישוכים ורחובות וכדומה על שני. הוא ניסה לשכנע אותי: הקימות צה"ל וכו'. אמרתי לו שאם עשיתי משהו - הרי שכר מצווה מצווה, והכיבוד לא יוסיף לי.

2.2.54, יום ב'

היום היו אצלי הסולדים, כוב וזיט. אכלו אהנו במטבח ושחו מה למעלה מסעתיים. הוא מלא התפעלות מההתפתחות (לאחרונה היה מה בשנת 1951).